

Szeptember végén...

A kedves olvasó Petőfi egy méltán híres szerelmes versének elemzését várná, ám nem lírát fogunk elemezni, „csak” az ukrán–orosz háborút. Igen, még mindig tart. Herszon, Zaporizzsja, Luhanszk és Donyeck – ezt a négy megyét Vlagyimir Putyin Oroszországhoz kívánja csatolni. Ezen megyékben népszavazást írtak ki az Oroszországhoz való csatlakozás kapcsán. A megyéket „aktív” katonai felügyelet alatt tartja Oroszország. Nem teljes ugyan a feldolgozottság, de az orosz sajtó közzétette a nem végleges eredményeket. Eszerint az elfoglalt ukrán megyékben 96–98%-os a pozitív válaszok aránya a feltett kérdésre, hogy az adott területek lakosai az Orosz Föderációhoz akarnak-e tartozni. A helyzet egyre komolyabb és veszélyesebb. Miután az orosz államelnök részleges mozgósítást rendelt el, országszerte a lakosság tüntetéseket szervezett a rendelet ellen, illetve a hadköteles férfiak rohamosan hagyják el Oroszországot. Ebből arra lehet következtetni, hogy az orosz állampolgároknál is betelt a pohár.

Ukrajnát illetően félő volt, hogy október elsejétől a nők számára is kötelezővé teszik a bevonulást, és így már ők sem közlekedhetnek szabadon a határon. Szeptember végén azonban belátta az ukrán állam, hogy ezzel a lépéssel csak még inkább gerjedne a népharag, így törvénybe foglalta: a nőket csak önkéntes alapon lehet katonai nyilvántartásba venni és mozgósítani.

Sajnos egyre több a halott, és egyre intenzívebb a besorozások száma. A hadköteles férfiakat figyelmeztette az állam, aki illegálisan akarja elhagyni az országot, menekülve katonai kötelezettségei elől, azt a határról egyenesen a frontra viszik előzetes kiképzés nélkül. Aki megpróbál bármilyen módon mentesülni a besorozás alól, arra vagy a front, vagy börtönbüntetés vár.

Kárpátalján is egyre szomorúbb a helyzet. A helyi lakosság rettegve vár minden következő pil-

lanatot, látva azt, hogy a befogadott menekültek rezzenéstelen arccal tarolnak le mindent, ami szép és kedves a helyieknek. Akik magánházukba fogadták be a tavaszi menekülthullám első fecskéit, azok ma már a bíróságon küzdenek saját ingatlanjuk megtartásáért, ugyanis a menekültek a háborúra hivatkozva követelik a lakhatóság, illetve az ingatlanok tulajdonlásának teljes jogát. És hol van ilyenkor az igazság? Nincs! Elveszett, megszökött, megölték, vagy csak egyszerűen „hadifogolyként” bűjtatják valahol...

A jelenleg is aktívan dúló háború valaki(k)nek jó üzletnek bizonyul, de nem az egyszerű, hétköznapi embernek, aki azon töri a fejét, hogyan fogja családját továbbra is eltartani férfiként, ha minden megélhetési lehetőséget elzárnak előle, és a harcok irányába terelve gúzsba kötik az amúgy sem vidám lelkét. Ebben a kilátástalan helyzetben is csak a haszon a legfontosabb. A folyamatos élelmiszer-drágulás, a segélycsomagok felbontása és kereskedelmi tárggyá tétele, a tűzifa elérhetetlensége és a már megfizethetetlen ára is mind oda vezet, hogy az emberek nem törődve a kockázatokkal, zöldhatáron, korrupt módon, hamis papírokkal, tehát bárhogy igyekeznek elhagyni az országot. Sorban állva a bankban azt tapasztaltam, hogy az ideérkező menekültek „valutában beszélnek”, illetve valutát igényelnek a banktól, levéve azt személyes számlájukról. Olyan összegekről van szó, melyek valutában is néhány nullát tartalmaznak. Egy kárpátaljai nyugdíjas a keményen ledolgozott 40 év után 56 eurónak megfelelő hrvnyát kap. Ez az összeg szó szerint semmire sem elég, és még ezt sem igen kapják meg a háborús helyzetre hivatkozva. Az iskolákban nehezen tudják megkezdeni az oktatást a tanárok, mert tankönyvhiány van. Emellett hideg van, és az esős időjárás következtében sok a beteg gyerek, illetve szépen, csendesén visszalopakodott a Covid. Több tanár

is betegállományba kényszerült. Ahhoz, hogy szeptember elsején helyszíni oktatás induljon be, elengedhetetlen feltétel volt az óvóhelyek kialakítása. Legtöbb helyen ez az iskola/óvoda (esetleg egy szomszédos nagy épület) pincéje. Ezek a pincék használaton kívül voltak, dohosak, penészesek, nyirkosak – azaz semmire sem használhatók. Amint megszólal a légiriadó, a tanárok levezénylik az osztályokat ezekbe a pincékbe, várva a vészhelyzet végét jelző szirénát, amely olykor 2-3 óra múlva szólal meg. Ezek a helyeken nem nehéz átfázni, megbetegedni, és sajnos semmilyen megoldás nincs kidolgozva a közintézmények és oktatási intézmények fűtésére, csak a központi gáz. Ahol megmaradtak a kályhák, ez főleg magánházakra értendő, ott a fa megvásárlása is hatalmas gondot jelent, mert az erdészek arra hivatkoznak, hogy fa nincs, a sorok pedig hosszúak. Szülővárosunkban – Nagyszőlősön – több hatalmas, egészséges fát kivágtak, balesetveszélyesnek nyilvánítva. Azok

a kivágott fák nyomtalanul eltűntek az igazsággal egyetemben. Időről időre áramkimaradások vannak a nap bármely szakaszában. Több vállalkozás a fűtés ellehetetlenítése miatt megszűnt, elvéve ezzel több ember megélhetési lehetőségét. Mindezzel a nehézséggel a vállán a helyi magyar kisebbség csendben tűr és kivár.

Háború vagy sem, igyekszünk éreztetni egymással, még itt vagyunk, még együtt vagyunk. Ha titkon is, de megtartjuk nemzeti ünnepeinket, összejöveteleket rendezünk, ahol kulturális értékeink továbbörökítését igyekszünk előremozdítani. Jelen esetben nemcsak számunkra, de mindenki számára a béke létrejötte lenne a legfontosabb. „A béke egy harmonikus állapot, amelyet az erőszak- és a félelemnélküliség jellemez.” Ebben a földi életben már így is túl sok az erőszak és a félelem, legyen vége – MINDÖRÖKRE!

...Vannak olyan reggelek, mikor a teljes kétségbeesés szélére sodródom, mégis fel kell állnom, és emelt fővel mennem előre.

Isten béránya